

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. V. Vtrùm plures Sacerdotes poßint simul unam & eandem hostiam
consecrare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

VI. Dicitur: Si ha particula sumantur adiectivè, non possunt esse subiecta in propositione.

Et per hoc cessat obiectio illa, quæ à nonnullis hic proponi solet, nempe particulas hoc vel hic, si adiectivè sumantur, non posse esse subiecta, cum subiecta in propositione esse debeant quid per se stans, cui adveniat quasi, & accidat prædicatum, unde substantivum non potest accidere adiectivo, sed e contra. Respondetur enim has particulas esse prædicata in his propositionibus, & consequenter non esse majorem difficultatem in his propositionibus quoad proprietates logicas, quàm in hac, *paries est albus*, aut alia quævis, ubi prædicatur terminus adiectivus.

VII. Obicitur: Ergo non est necessarium ut materia consecrationis ibi sit ab initio.

Dices secundò: si sufficiat, ut id quod importatur per has particulas, sit in fine propositionis, non erit necessarium materiam consecrationis esse ibi ab initio, sed satis erit si apponatur postquam aliqua verba formæ jam fuerint prolata; verba enim juxta dicta erunt vera, modò in fine propositionis sit corpus & sanguis Christi sub illis accidentibus. Respondetur, veritatem verborum non aliud requirere, unde multi recentiores cum Vasquez concedunt consequentiam.

VIII. Dicitur: Ergo non rectè colligitur fieri transsubstantiationem ex verbis.

Urgebis: Quo ergo modo Concilium Tridentinum sessione 13. cap. 4. ex veritate verborum colligit transsubstantiationem, seu conversionem, substantia panis & vini in corpus & sanguinem Christi; si enim in ultimo prolationis verborum instanti crearet Deus species illas, & sub iis collocaret corpus Christi, verba essent vera, & tamen nulla intercederet conversio. Respondetur, Concilium loqui de facto, non de possibili; cum ergo de facto non fuerint creatæ novæ species sine substantiâ, sed collocetur ex vi verborum Christus sub accidentibus, sub quibus antea fuerat alia substantia, benè colligit Concilium substantiam illam desinere in hanc, quæ illius loco succedit sub his accidentibus; si enim adhuc sub iis maneret, verba non essent vera. Quòd verò apponi debeat materia ante initium prolationis verborum, est quia ex institutione Dei forma est sacrificialis, & immutativa substantiæ præcedentis, quæ proinde forma requirere videtur, ut tota supra materiam mutandam proferatur, de quo postea redibit sermo.

IX. Quæritur: Vtrum verba consecrationis sint vera prius naturâ quàm operentur.

Ad rei hujus conclusionem, formæ scilicet consecrationis quærendum, utrum verba, per quæ fit consecratio, sint vera prius naturâ, quàm operentur, seu utrum conversionem hanc efficiant ut vera. Hæc in re dicendum contra Patrem Coninck quæst. septuagesimâ octavâ, art. quinto, nùm. quadragesimo quarto, licet hæc propositiones prius naturâ sint significativæ, quàm fiat conversio, non tamen prius naturâ esse veras, sed è contra prius aliquo modo naturâ fieri conversionem, quàm formæ sacramentales sint veræ.

X. Obicitur: Verba consecrationis prius esse significativa, quàm operentur.

Prima conclusionis pars probatur primò ex Sancto Thoma quæst. 78. art. quinto, ad tertium, ubi solum prærequirit harum propositionum significationem ut operentur effectum. Secundò, significatio est propositioni mentali intrinseca, vocali verò licet sit extrinseca, non tamen denominatione sumptâ ab existentia obiecti, sed ab impositione hominum, veritas autem provenit ab obiecto; ex eo enim quòd res sit vel non sit, propositio est vera vel falsa, ut ait Aristoteles primò Perihermias, capite nono: unde cum obiectum sit pars veritatis, & omnis pars præcedat totum, prius debet esse sub illis accidentibus Christus, quàm verba sint vera: per quod etiam patet secundâ pars conclusionis.

Dices primò: Si verba pro illo priori non fiat vera, ergo sunt falsa. Nego consequentiam, sed pro illo priori præcindunt. Dices secundò: Hæc propositiones sunt pro illo priori præcicæ, ergo veræ. Distinguo consequens: Ergo veræ formaliter nego, radicaliter, seu habent vim ad ponendum id quod significant, & efficiendi se veras concedo: & eodem modo respondetur ad id, quod obijci solet, hæc verba pro illo priori esse verba Christi, & consequenter necessariò vera.

XI. Neque hinc sequitur verba hæc, si pro illo priori non sint vera, esse pro illo priori falsa.

Urgebis: Concilium Tridentinum capite 4. citato colligit fieri conversionem ex eo, quòd verba Christi essent vera, ergo veritas verborum illorum erat causa conversionis. Respondetur, veritatem verborum fuisse causam quare, vel unde Ecclesia hoc colligeret, non tamen fuisse verba Christi ut vera causam conversionis; facta est ergo conversio, quia Christus dixit hoc esse corpus suum, unde debebant verba illa necessariò esse vera, sed solum in actu primo pro illo priori, inferebant autem veritatem formalem consequentem, quia ponebant obiectum eo modo, quo illud significabant: videatur Vasquez hic, disp. ducentesimâ secundâ, & Suarez disp. quinquagesimâ octavâ, ubi rem hanc multò fufius pertractant.

XII. Dicitur: Concilium Trid. ex veritate verborum colligit fieri conversionem.

SECTIO QUINTA.

Verum plures Sacerdotes possint simul unam & eandem Hostiam consecrare.

DE hac difficultate agit Sanctus Thomas quæstione octogesimâ secundâ, cum de ministro hujus Sacramenti, sed quia spectat ad formam consecrationis, hæc eam examinabimus: & videtur etiam hoc commune cum aliis Sacramentis, Utrum scilicet possint plures eundem hominem baptizare, confirmare, &c. quæ de re ex parte dictum est superius.

I. Hæc difficultas, non Eucharistia tantum, sed alius etiam Sacramentis est communis.

In primis, si ita plures intentione inter se eandem hostiam continuam dividant, ut unus hanc alius aliam hostiæ partem consecrare intendat, non est dubium, quin plures eandem hostiam consecrare possint, ita ut unusquisque sit causa totalis suæ partis. Siverò, sicut materiam inter se dividerent isti, alii dividerent formam, ita scilicet ut unus hanc illius partem profferret, alius aliam, esto eandem signent materiam partem, nihil facerent.

II. Si singuli mente inter se dividant eandem hostiam, omnes validè eam consecrant.

Deinde certum omnino videtur, si successivè more consueto plures proferant verba consecrationis, ita ut simul formam non absolvant, non posse consecrare eandem hostiam, sed is qui alium prævenit, si habeat debitam intentionem, Sacramentum pro illo priori conficit, si non habeat, non conficit omnino. Ut ergo in hoc casu sciatur quisnam ex plurimis successivè formam absolventibus, consecret, videndum quam unusquisque consecrandi intentionem habuerit, absolutam, conditionatam, &c. nullus verò positâ debitâ formâ supra materiam aptam cum intentione etiam requisitâ, impedire potest quo minus habeat effectum, nec illum potest suspendere aliquo tempore post verborum prolationem, vel si hoc intendat, reddit formam irritam, defectu intentionis, sicut nec idem Sacerdos potest duabus

III. Qui primus formam cum debitâ intentione absolvit, solus consecrat.

duabus formis repetitis eandem materiam consecrare, suspendendo scilicet efficaciam prioris usque dum posterior absolvetur.

IV.
Si plures Sacerdotes formam super eandem materiam simul absolvant, possunt eandem hostiam consecrare.

Dicendum itaque cum Sancto Thoma questione octogesima secunda, articulo secundo, & communi Theologorum sententia, posse plures simul Sacerdotes eandem hostiam consecrare, si simul formam super eandem materiam absolvant. Probatur ex praxi multarum Ecclesiarum: primo enim in Ecclesia Romana olim Cardinales una cum Pontifice solemniter celebrante, eandem hostiam consecrare solebant, quod etiamnum juxta rubricas faciunt novi Sacerdotes in sua ordinatione simul cum Episcopo, Episcopus item in sua consecratione celebrat simul cum Episcopo a quo consecratur: & in Ecclesia Græca mos ante multos annos fuit, ut Episcopus celebrans, semper haberet secum Sacerdotem concelebrantem, quæ omnia indicio sunt utrumque, si simul absolvant, consecrare.

V.
Ratio est, si namque duo formam super eandem materiam simul absolvant, non est cur non agatur unus consecretur ac alius.

Ratione etiam probatur; si enim uterque simul formam absolvat, non est major ratio, cur unus hostiam illam consecret quam alius, præsertim si ponamus utrumque in seculo de facto alterius, formam proferre, & intentione, ut ita dicam, disparatâ. Dicere autem in hoc casu neutrum consecrare, parum habere videtur probabilitatis, cum ponatur forma debita & intentio supra materiam aptam.

VI.
Malè negat Durandus licitiam esse consuetudinem, qua novi Sacerdotes simul cum Episcopo celebrant.

Ex quibus ulterius inferitur contra Durandum in quarto, dist. 13. quæst. 3. licitam esse illam consuetudinem, qua Sacerdotes recenter ordinati, simul cum Episcopo eos ordinante celebrant. Ut verò incommoda quæ inde provenire videntur, vitari possint, nempe quòd multi frustra proferant verba, nihil efficiendo, cum omnes simul absolvere moraliter & humano modo nequeant, quòd aliqui verba proferant supra materiam jam ab alio consecratam: quòd unus corpus, alius sanguinem consecret: quòd Episcopus, qui est principalis sacrificans, nihil sæpè efficiat, & alia hujusmodi; ut, inquam, his difficultatibus satisfiat, videndum quam intentionem habere debeant in hoc munere Sacerdotes Episcopo concelebrantes.

VII.
Prima intentio ad hæc incommoda vitanda est, ut eam referant ad illud instans in quo Episcopus consecrationis verba absolvit.

Aliquorum opinio est, debere illos omnes habere intentionem consecrandi, ita tamen, ut illam referant ad instans illud quo Episcopus, qui est principaliter celebrans, verba consecrationis absolvit, quod, inquit, si præstent, consecrant illo instanti sive prius Episcopo, sive posteriori formam absolvant: ita Innocentius tertius libro quarto de hoc mysterio, capite vigesimo quinto, quem citat & sequi videtur Sanctus Thomas questione 82. art. secundo, corpore, licet non adeo expressè sententiam suam declaret: Halensis, Paludanus, Soto, Ledesma, & Thomista communiter.

VIII.
Sed contra: posita enim debita forma supra materiam aptam, non potest suspendi consecratio.

Sed hoc non videtur dici posse, nam ut jam ostendimus, posita verâ formâ cum intentione debita supra materiam aptam, non potest ne tota quidem Ecclesia impedire quo minus fiat consecratio, & effectus cujusvis Sacramenti tribuatur. Dicere autem quòd affirmat Paludanus, ex peculiari Dei dispensatione in hoc casu contingere, ut virtus verborum, quæ jam prolata sunt ab aliquibus, mateat in aëre, donec reliqui absolve-

rint, somnari est, ut cum Durando affirmat Suarez disp. 61. sect. 4. Deinde non esset opus ut moveantur hi Sacerdotes, ut omni diligentia curent verba simul cum Episcopo absolvere. Præterea, verba consecrationis, sicut & aliorum Sacramentorum instituta à Christo sunt de præfenti, non de præterito, aut futuro, ac proinde vel effectum suum conferunt quando proferuntur, vel non omnino, alioqui efficere quis posset ut forma Baptismi, vel alterius Sacramenti hodie prolata, cras aut post mensem habeat effectum; perinde enim quoad hoc est plus vel minus temporis.

Et quoad hoc eodem modo impugnatur eorum sententia, qui dicunt illos omnes facere unum quasi integrum ministrum cum Episcopo; hoc enim nihil facit, quo minus vel totum vel nihil faciat is, qui prius verba absolvit, ut ostensum est.

Tertio itaque affirmant alii, solum Episcopum assertivè & formaliter verba proferre, alios autem tantum recitativè, & materialiter. Sed contra; in rubricis enim dicuntur simul cum Episcopo celebrare. Deinde, non esset opus ut tanta cautio haberetur ne Episcopum præveniant, sed simul cum eo quantum fieri possit absolvant. Tandem Episcopus consecratus debet secundum omnes celebrare simul cum Episcopo eum consecrante, & tamen hic penè est eadem difficultas, præsertim si plures sint Episcopi tunc simul consecrati, & consequenter celebrantes.

Existimo ergo debere omnes illos Sacerdotes intendere consecrare, & verba proferre meliore modo quo possunt, ut affirmat Vasquez disp. 218. cap. secundo, & alii, quod verò hinc sequatur aliquos proferre formam super materiam consecratam, nil refert; hoc enim per accidens unicuique, & inscio contingit, cum omnes conentur simul formam absolvere: si enim alicui certò constaret alium formam jam absolvisse, quando adhuc ipsi restat verbum aut syllaba proferenda, existimo debere ipsum jam mutare intentionem, & non ultimum illud verbum aut syllabam proferre, cum intentione consecrandi; tunc enim sciens & prudens pronuntiaret formam super materiam consecratam.

Quòd verò materialiter quis consecrationis verba proferat super materiam consecratam, non est tantum inconveniens, ut justâ de causâ permitti non possit, justâ autem hic intercedit causa cur velit Ecclesia novos Sacerdotes cum Episcopo consecrare, nempe tum ob solemnitatem illius ceremoniæ, tum ut ostendat novis Sacerdotibus per ordinationem parem ipsos potestatem consecrandi potestati Episcopi accepisse. Quòd autem hinc sequatur aliquos verba proferre super materiam consecratam, & alia supra posita, nil refert, cum Ecclesia hæc non intendat, sicut nec intendit sacrilegia quæ contingunt in consecrationibus multorum & communionibus semel in anno ex præscripto Ecclesiæ peragendis, licet moraliter certum sit, & hic & in aliorum Sacramentorum usu sacrilegia subinde eventura.

Quod verò aliqui dicunt debere Sacerdotem consecrantem participare de suo sacrificio, quòd tamen hic non contingit cum tota fortè consecratio sit perfecta ab uno, multi dicunt hoc non esse juris divini: de quo postea.

IX.
Quid si intendant facere unum ministrum cum Episcopo.

X.
Dicit etiam nequit, solum Episcopum verba consecrationis proferre, alios tantum recitativè.

XI.
Dico itaque, intendere unumquemque debere consecrare, & verba proferre meliori modo quo potest.

XII.
Quid significet materialiter verba proferat supra materiam consecratam.

XIII.
Debetne Sacerdos participare de suo sacrificio.